

Legenda o Červeném orlu

napsal Tredayn Dren
archivář z Ledohradu

ento příběh byl přepsán z vyprávění Klarissy Vien, studentky v Ledohradě. Některé prvky této legendy naznačují, že by mohla být datována přibližně do roku 1V 1030, i když stejně jako v případě jiných ústních tradic je velká část legendy pravděpodobně pozdějším anachronismem. Je zvláštní, že příběhy o podobném králi a jeho legendárním meči se objevují i v dalších starých mýtech o Pláních.

Kdysi dávno se v Rozštěpených horách narodilo dítě. Dali mu jméno Faolan, které v jazyku Plání znamenalo Červený orel, protože jeho narození bylo uvítáno křikem ptáka a protože na podzimních úbočích kvetly krvavě červené květy.

Tak začala jeho legenda: dítě Plání, narozené pod slibnými hvězdami, se jménem, které mělo barvu krve.

V té době vládlo Pláním deset králů, a i když byli lidé svobodní, byli rozděleni a bojovali proti sobě. Věštci předpověděli chlapcův osud: bude bojovníkem, jaký nemá obdoby. Prvním a největším vládcem Plání, který je vyvolený, aby sjednotil všechen lid.

Faolan rostl a nabíral sílu. Zdálo se, že se věštba vyplní. Podél pláňských útesů byla vztyčena vlajka Červeného orla a jeho lid vzkvétal.

Pak přišla Hestra, císařovna jihu, která vytáhla do války. Králové se jí jeden po druhém postavili. Jeden po druhém byli poraženi - buď poklekli a uzavřeli s Císařstvím pakty, nebo byli zabiti v boji.

Nakonec její legie dorazily až k Rozštěpeným horám. Byli vysláni vyjednaváči, aby domluvili kapitulaci. Faolan se odmítl vzdát svobody pro svůj lid, ale starší se zalekli, vyhnali jej a přijali císařskou nadvládu.

Tak mu vetřelci ukradli vše: jeho zemi, jeho lid, jeho jméno. V následujících letech se stal Červený orel známým jako nezkrocený duch Plání, nezlomný, nesehnutý, zbrocený krví svých nepřátel.

Shromáždil kolem sebe oddané muže z Plání, kteří se drželi starých způsobů, toužili po svobodě a založili nový lid. Společně v noci útočili na uchvatitele a zrádce. Každé ráno zmizeli v útesech a jeskyních a tak unikali zajetí. To ale nestačilo. Zdálo se, že za každou císařskou hlídku a posádku, kterou zabili, přišlo ze zeleného jihu ještě více nových vojáků.

Jednoho dne se pod zamračenou oblohou muži Červeného orla hřáli u malých ohňů z doutnajícího mechu. Najednou se k nim přibelhala shrbená postava zahalená v hadrech s tváří zakrytou kápí. I když se jí jeho lidé pošklebovali a házeli po ní kameny, Faolan něco zacítil a pokynul postavě, aby přistoupila blíže. Postava ve slabém světle stáhla kápi a ukázalo se, že je jednou z prastarých a ctihodných vranic. Nabídla mu moc výměnou za jistou cenu, a dohoda byla uzavřena.

Tak čarodějnice získala následující: jeho srdce, jeho vůli a jeho lidskost. Od toho dne byl Červený orel duchem pomsty, bez slitování a bez výčitek. Rebelů bylo čím dál víc a byli čím dál silnější, a nikdo se jim nedovedl postavit. Faolanovy oči hořely chladným plamenem, jako dva černé opály, které odrážely mysl, která mu již docela nepatřila. Uběhly dva roky a cizinci byli z Plání zcela vyhnáni.

Takový mír však nemohl vydržet dlouho. Lid Plání napadla velká a rychlá armáda cizinců, jakou tato země ještě neviděla. Císařští generálové čtrnáct dní obléhali pevnost Červeného orla, dokud sám nevyjel do boje, oděn pouze ve spravedlivou zuřivost. Tisíc cizinců padlo pod jeho ohnivým mečem a nepřítel byl zahánán na útek. Když však padla noc, padl i Faolan. Válečníci, kteří pro něj přišli, říkali, že tu poslední noc byly Faolanovy oči znovu jasné.

Byl odnesen na místo, které pro něj bylo připraveno, do hrobky hluboko ve skále. Z posledních sil daroval svůj meč svým lidem: řekl jim, aby bojovali dál, a až bude i poslední část Plání svobodná, aby mu vrátili jeho meč. On pak povstane a znovu je povede.

Tak bylo jeho lidu odevzdáno následující: jeho život, jeho sen, jeho meč. Až však bude i poslední dluh splacen krví, o tyto se znovu přihlásí.